

— Ik zeg neen en het blijft neen, mijnheer den onderpastoor, en Cilia zal niet geplaagd worden.

— Nochtans, men heeft nog zien gebeuren....

— Genoeg „geparlesant” ik ben meester in mijn huis, gij in uwe kerk, onderbrak de man ongeduldig, en ik zou u aanraden te vertrekken, mijnheer de onderpastoor; 't is voor uw welzijn dat ik het zeg! Ge weet wel dat Sies Roovers geen patientiekruid geëten heeft.... —

Cilia behoorde eigenlijk aan niemand toe. Zij was het kind van een dorpsmeisje, een stil en zedig kantwerkstertje dat bij toeval kennis gekregen had met Nand *) een ruwen, maar schoonen en onverschrokken wildstrooper. Met gansch haar wezen had zij zich aan hem gehecht. Een woeste hartstocht was in die stille, zachte ziel losgebroken; als een bergstroom zou hij alles, wat op zijn weg lag medesleepen; hare eer, hare rust, haar geluk.

Zij was vast besloten Nand te volgen waar hij ook zou gaan; zij zou het bezembinden leeren en wilde hij haar niet trouwen, zij zou zijne gezellin, zijne huishoudster blijven.

Tamelijk lang waren de betrekkingen tusschen den jongen wildstrooper en de kantwerkster geheim gebleven, maar eindelijk kwam alles aan het licht! Eene venijnige kwezel had ze bespied! of het schandaal verwekte!

Wat! dat schijnheilig ding, met haar Jezuskensgezicht zij, die „kind van Maria” was en in de processie het blauwe lint der Congregatie over haar zwart kleed droeg.

Dat schijnheilig ding had schuldige betrekkingen met een manspersoon en dan nog wel met een van die slechte, goddelooze kerels! Zij moest van de parochie! Niemand die haar nog een bete broods gunde.

— Gaat naar de Hel, snauwde men haar toe en men lachte om de woordspeling.

En zij ging naar „de Hel” met het hart vol hoop, dat zij daar onderkomen en bescherming zou vinden. Toen zij dáár kwam en naar Nand vroeg lachte men haar honend uit. Waar Nand was? Hij was verre te zoeken. Nand was niet slim geweest, hij had zich op heeterdaad van wildstrooperij laten betrappen en in plaats van zich dan stil te houden en gewillig mee te gaan, had hij op den boschwachter geschoten en dezen doodelijk gewond. De gendarmen hadden hem algauw geknipt en nu zat hij achter de grendels, wie weet voor hoelang!

Dit alles bonsde als hamerslagen in hare hersenen neer. Zij wist niets! Nu eerst begreep zij waarom Nand de vorige week, haar niet, als gewoonlijk, ontmoet had, toen zij haar afgewerkt stuk kant naar M. bij de koopvrouw ging indragen. Zij had lang gewacht aan den boschkant vanwaar men van verre de bezembindershutten kon zien staan. Alles was eenzaam en stil gebleven en ongerust was zij naar huis gekeerd. Heel kort daarop waren hare betrekkingen met den wildstrooper aan het licht gekomen en nu?... alles draaide om haar heen.

*) Ferdinand.